

Szántai János
A HÁZSONGÁRD BISZTRÓ TERASZÁN
– *Ferenczes Istvánnak* –

*Mottó 1.: „Nem is tudom, hogy Erdély-
be kimegyünk vagy bemegyünk?”*

Polcz Alaine

*Mottó 2.: „ahol féldecikre zsugorodik
a világegyetem”*

Ferenczes István

Ülünk a hármás útnál:
hej, a sok hős láb
anno hogy futott,
jobbra, balra,
szerte,
napnyilattól szikkadatig
s tovább.

Most csend van.
Nem fut erre senki,
egy fél fekete eb se.
Megtalálta valahol,
hét határon túl
a jobbik részét,
s most élnek snájdigul,
míg meg nem halnak.
Alagutak sincsenek a hóban,
elárasztott mindent
a határtalan langymelegedés,
patakok, folyók áradtak parttalan.
Sokan hajóáccsá váltak
abban az időben:
briggek, karavellák, jachtok

százai hagyták el a zajgó
kikötőket.
Megannyi kolumbusz,
magellán, veszpucsi,
vöröserik
megannyi óceánt, földrészt,
szorost, mobidikket
hajkurászott
a szélrózsa megbokrosodott
hátán.
Mások, balgák, bátrak (?),
hallá váltak
a végképp
fél decire zsugorodott
erdőelvi világegyetemben.

Üldögélünk hát a hármass útnál,
Dédán, Piskin, Kocsárdon, Kolozsvárt...
a Házsongárd bisztró teraszán.
Jó kis társaság, megannyi duhaj legény:
van, aki innen, a falak mögül –
Farkas utca, Király utca, Szűcs utca –
mások amonnan, az árnyas allék alól
jöttek,
jönnek,
akár a dagály.

Odafönn az égen
kilenc fehér hattyúk,
idele az éden
s megannyi vak tyúk
talál szemet szemért,
fogért fogat,
szelet vet,
arat vihart.
Mondd, barátom,

hány féldeci harag fér
egy hattyúszárnyra?

Mostanság így nótázunk,
dévaj, duhaj legények,
partra vetett piros delfinek a senki birtokán.
Volt, amikor nagy tétben reménykedtünk,
tómélyi diplomainkban
tátogtunk merészen,
vízjeleket küldtünk az égre,
hogya hahó, itt vagyunk,
ma még halak,
holnap tán lamantinok, bálnák,
s talán a hullám
partra vet majd
egy piros betűs napon,
s akkor, hej,
elkelne, hej, egy vastüdő,
amíg magunkhoz térünk,
mert istenuccse
leküldenénk egy férfias féldecit
a jó hazai levegőből.

Csak hát azok a szavak
nem hangzottak fel a rádióban.
Nem érkezett indián lovascsapat
a Bering-szoroson át...
Persze, nem hagytak cserben minket,
csak épp kihaltak sorra,
büszkén, jámborul,
ahogy az őslakók szoktak.

És mi? Mi itt vagyunk:
a Házsongárd bisztró teraszán.
Sikerült.
Előttünk, az asztalon
sok-sok világegyetem.

Hátunk mögött a vastüdő.
Néhányunk már ledobta cetbőrét,
vígán hányja cigánykerekeit
germán, frankó, atlantin túli
vagy épp újlatin cirkusz maximuszokban,
ha úgy hozza a jó sors.
Mások kitömették maguk,
s múzeumokban vakációznak.
A maradék tájakat, mint tályogot,
kivágták közben körülünk
szigorú térképész-szakorvosok.
A többiek, balgák, bátrak (?):
világítótornyokat emeltünk
maradék lélegzetünkkel,
hogyan fényes ujjakat
a hosszúversek éjszakáiba fúrják
s mutassák nekünk, merre van
odafönn az éden, ideleenn az ég
s hej, kilenc fehér hattyúk
szárnyain haragot, hogy zengjen Istennő,
hogyan kezdjük újra
ebben a nap mint nap
féldecire zsugorodó
erdőelvi világegyetemben.